

Cuvânt-înainte

Fără Părintele Arsenie Boca, poporul nostru ar fi mai sărac cu un sfânt. Iar noi, generația aceasta, am fi văduviți poate de una dintre cele mai mari binecuvântări pe care Bunul Dumnezeu le revarsă peste Biserica noastră în aceste vremuri. Sunt rare momentele istoriei noastre în care un om al lui Dumnezeu să fie atât de prezent în viața și sufletul credincioșilor – prin minunile pe care le face și ajutorul pe care-l dă – într-un mod atât de clar, de evident, descoperindu-se cu precădere în ultimii ani tuturor celor care aleargă la el. Sunt nenumărate minunile săvârșite pe tot cuprinsul țării și dincolo de hotarele ei, faptele sale de sfințenie și modurile în care Părintele Arsenie a lucrat și lucrează în viața oamenilor.

Mormântul său de la Prislop a devenit nu doar locașul unui sfânt al neamului, ci și locul care adună în rugăciune de mulțumire și slavă lui Dumnezeu mii și mii de suflete ce și-au aflat liniștea și izbăvirea prin apropierea de Părintele. Într-un fel, Prislopul a devenit o catedrală a neamului, în care Părintele Arsenie liturghisește clipă de clipă, pentru fiecare dintre noi.

Cartea aceasta adună în ea (în prima parte) alte mărturii ale celor care l-au cunoscut pe Părintele Arsenie, fapte dumnezeiești petrecute prin mijlocirea Părintelui, adevărate minuni pe care oamenii de ieri și de azi le aduc înaintea noastră spre luare-aminte.

În partea a doua ne vorbește Părintele Arsenie însuși, printr-o serie de sfaturi, cuvinte memorabile, îndrumări pentru viața de zi cu zi, toate acestea de o uimitoare actualitate.

Am considerat că o asemenea îngemănare între cele ce ni se istorisesc despre Părintele Arsenie Boca și ceea ce ne spune el însuși poate constitui încă o cale fericită în căutarea, de către fiecare dintre noi, a Părintelui Arsenie.

Editura

„Cea mai mare minune este schimbarea vieții”

Prin anul 1943, s-a organizat o capelă pentru elevii de liceu și fetele de la gimnaziu (numai patru clase) în cetatea Făgărașului, tocmai în sala tronului lui Mihai Viteazul, care atunci nu era folosită... Când m-am dus la mănăstire, i-am spus Părintelui Arsenie despre capela din cetate pentru elevi și s-a bucurat mult și mi-a zis să ajutăm din toate puterile cântarea la strană, dar să înțelegem și mai bine valoarea Sfintei Liturghii.

Mai târziu, explicând citirea Evangheliei, a spus: „Nu preotul citește Evanghelia, ci Însuși Domnul nostru Iisus, cel contemporan cu noi. Cel viu ne-o propovăduiește și nouă, ca oarecând în timpul vieții Sale pământești”, prin gura preotului liturghisitor.

Ca studenți la teologie, am învățat despre misterul liturgic și despre mistica liturgică, lucruri pe care Părintele Arsenie le cunoștea, dar le și trăia, cu un simțământ pe care nu l-am înțeles și nu l-am descifrat la niciun preot liturghisitor mai apoi, fie că era vorba de preoți de mir sau de monahi și chiar de ierarhi. Trecând de imnele mari de la anafora liturgică, Părintele

ajungea la momentul când se rosteau cuvintele Domnului de instituire a Sfintei Euharistii, spuse de Domnul Hristos la Cina de Taină din Joia cea Mare: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, Care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor” și „Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei nouă (așa rostea Părintele Arsenie), care pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor” și apoi „Ale Tale dintru ale Tale, Ție Ți-aducem de toate și pentru toate”, momente sublime ale Sfintei Liturghii la epicleză. Dar cum au fost rostite de Părintele Arsenie nu auzisem niciodată la vreun preot și nici după aceea! Rostirea cuvintelor era amestecată cu plânsul Părintelui Arsenie – era plânsul mistic, de care am auzit mai târziu. Era plânsul omului ce se afla în fața celui mai mare mister, al nimicniciei omului în fața lui Dumnezeu, al omului ce se socotea nevrednic să facă acest lucru dumnezeiesc, să aducă aminte credincioșilor momentul instaurării Sfintei Euharistii, la Cina cea de Taină... Era plânsul amestecat cu lacrimi al Părintelui Arsenie, moment de o trăire și încărcătură spirituală cum nu mai auzisem. În același timp, credincioșii, îngenuncheați, trăiau și ei momentul: se auzeau în surdina oftaturi sau chiar plânsete. Credincioșii fiind și ei luminați, de mai înainte, despre sublimitatea momentului liturgic respectiv... Este aici, la epicleză, momentul

de trăire maximă duhovnicească a conștiinței umane a credincioșilor și preoților, luminată de harul Sfântului Duh, momentul sublim și dumnezeiesc al Sfintei Liturghii ortodoxe.*

În timpul spovedaniei, privind starea morală și de păcătoșenie, intervenea acolo unde socotea necesar, uneori ajutând pe penitent și amintindu-i de fapte pe care fie că le uitase, fie că le ținea sub tăcere. [...] Acest dar al „înainte-vederii” Părintele Arsenie îl folosea numai în cazuri mai deosebite, spre folosul duhovnicesc al penitenților. Când era vorba de un om mai în vârstă, cu o viață mai tumultuoasă și cu probleme mai deosebite, spovedania dura chiar ore întregi, numai și numai spre a descifra tot răul din viața acestuia și spre îndreptarea lui. Celor care se spovedeau o dată la Sfinția Sa, le cerea să se spovedească apoi, în toate sfintele posturi, în sărbători mari și să vină la scaunul spovedaniei ori de câte ori simțeau că-i necesar ori aveau o problemă spirituală mai deosebită. O atenție aparte dădea celor căsătoriți și uneori îi chema împreună la spovedanie, spre a limpezi problemele ce se ivesc adesea între soți. Călugărilor, studenților în teologie, intelectualilor, le dădea o atenție

* Pr. Nicolae Streza, *Mărturii despre Părintele Arsenie*, Ed. Imago, 2003, pp. 29-34.

sporită și trata pe fiecare după gradul lui de cultură. Recomanda tuturor schimbarea vieții printr-o conștiință creștină precisă și căuta să vadă, la următoarea spovedanie, progresul făcut. Avea o memorie excepțională, recunoscând pe fiecare ce mergea a doua oară sau de mai multe ori și știa ce progres a făcut, dând din nou recomandările știute: rugăciune, post, cercetarea sfințelor biserici în duminici și sărbători, să nu lucreze în zilele de sărbători (mai ales țăranilor liberi), să nu înjure de Dumnezeu, să nu-l pomenească pe cel rău. Spunea adeseori că „oamenii caută minuni și pe așa-zișii făcători de minuni, dar cea mai mare minune este schimbarea vieții, după modelul Domnului Iisus Hristos”.

Pr. Nicolae STREZA

